

μοιχείαν νὰ κρίνεται τινάς. . . . Ἦτον δὲ αὐτὸς ὁ Ἰκονίου ἀγράμματος, γράφοντες δὲ οἱ Ῥωμάνοι κατὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τυποῦσιν εἰς ὄνομα τινῶν τοιούτων αἰσχίστων ἐπισκόπων διὰ νὰ δείξουν, ὅτι εἶναι καὶ Ἕλληγες ἐπίσκοποι παπισταί. Ἀλλὰ περὶ ταύτης τῆς πονηρίας γράφομεν σὺν Θεῶ ἐν ἰδίᾳ πραγματεία“. Περὶ δὲ τῆς ἀληθείας τῶν παρὰ τοῦ Δοσιθέου λεγομένων δύνανται νὰ εἴπωσι μόνον οἱ τοὺς κώδικας τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἔχοντες.

σελ. 309. Ἐνταῦθα λέγει ὁ κ. Σάθας. „Μάξιμος Καλλιπολίτης ἐχρημάτισε μαθητῆς Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, καὶ ὑπὸ τῶν διαμαρτυρομένων προσληφθεὶς (;) ἐποτίσθη ἀρκούντως τὸν ἰὸν τῆς αἵρέσεως, καὶ ἐγένετο πρόσφορον αὐτῆς (τῆς αἵρέσεως;) ὄργανον. Τῷ 1638 διατρίβων ἐν Γενεύῃ (;) μετέφρασε καὶ ἐξέδωκεν εἰς τὴν ἀπλο — Ἑλληνικὴν τὴν Καινὴν Διαθήκην“.

Ὅλα ταῦτα εἶνε ἀμάρτυρα καὶ ἀσύστατα. Πρῶτον ὁ Καλλιπολίτης δὲν ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Λουκάρεως, διότι ὁ Λούκαρις δὲν ὑπῆρξε διδάσκαλος ἐν Ἑλλάδι, τουλάχιστον περὶ τοῦτου οὐδεὶς μαρτυρεῖ. δεύτερον ὁ Καλλιπολίτης δὲν συνέγραψέ τι ἐν ᾧ ὑπάρχει αἵρεσις τις. Ἄλλ' ἠξεύρεις, ἀναγνώστα, διατί ὁ πτωχὸς Καλλιπολίτης κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Σάθα ὡς αἰρετικὸς; διότι μετέφρασε τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἀπλὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Κατὰ τὸν αὐτοχειροτόνητον λοιπὸν θεολόγον Σάθαν ἡ μετάφρασις τῆς ἀγίας Γραφῆς ἐκ τοῦ πρωτοτύπου εἰς γλῶσσαν ἑτέραν εἶνε αἵρεσις. Τρίτον δὲν μᾶς λέγει τίνι τρόπῳ ὁ Καλλιπολίτης ἐποτίσθη ἀρκούντως τὸν ἰὸν τῆς αἵρέσεως, καὶ τίνι τρόπῳ ἐγένετο πρόσφορον ὄργανον αὐτῆς (τῆς αἵρέσεως). Τέταρτον δὲν λέγει τίς ὁ μαρτυρῶν ὅτι ὁ Καλλιπολίτης προσληφθεὶς ὑπὸ τῶν διαμαρτυρομένων διέτριβεν ἐν Γενεύῃ τῷ 1638. Οὐδεὶς.

Μετὰ μακρὰν βαττολογίαν θέλει νὰ εἰρωνευθῇ τὸν Φαβρί-